

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: Magdalena Szymańska

Ławnicy: Aneta Bieniek-Krzewińska, Krystyna Sajkiewicz,

Protokolant: Małgorzata Wadoń

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 roku, w W., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. N. (1),

przeciwko Centrum Usług (...) w W.,

o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2012 rok, odszkodowanie za nierówne traktowanie w zatrudnieniu,

orzeka:

- 1) zasądza od pozwanego Centrum Usług (...) w W. na rzecz powódki A. N. (1) kwotę 2.627,10 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia siedem złotych i dziesięć groszy) tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- 3) zasądza od pozwanego Centrum Usług (...) w W. na rzecz powódki A. N. (1) kwotę 335,41 zł (trzysta trzydzieści pięć złotych i czterdzieści jeden groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu, tj. w części, w której powódka wygrała proces,
- 4) zasądza od powódki A. N. (1) na rzecz pozwanego Centrum Usług (...) w W. kwotę 1.481,58 zł (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu, tj. w części, w której pozwane Centrum wygrało proces,
- 5) wyrokowi w pkt 1) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

VII P 113/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20.01.2014 roku (data stempla pocztowego na kopercie) powódka A. N. (1) wniósł o zasądzenie od Centrum Usług (...) w W. kwoty 15.000 zł tytułem: 3.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 12 dni z powodu rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron, kwoty 5.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia stycznia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem trzynastki za 2012 roku, 5.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nierówne traktowanie. W uzasadnieniu powódka wskazała, że wraz z rozwiązaniem stosunku pracy za porozumieniem stron została zwolniona z obowiązku świadczenia

pracy, a nie zobowiązana do wykorzystania urlopu wypoczynkowego. Dodała, że przy porozumieniu stron nie występuje okres wypowiedzenia, więc nie znajduje też zastosowania art. 167(1) kp. Wskazała, że nie otrzymała trzynastki za 2012 rok, gdyż dyrektor (...) stwierdził, że dodatkowe wynagrodzenie nie przysługuje pracownikom, którzy nie zostali przejęci w trybie art. 23(1) kp. Powódka uznała działanie pracodawcy za sprzeczne z prawem, tym bardziej, że pracodawca wypłacił trzynastki za 2011 rok. Powódka otrzymała także pisemne zapewnienie PIP o słuszności prezentowanej przez siebie argumentacji. Działanie pracodawcy polegające na odmowie dodatkowego wynagrodzenia rocznego przez wgląd na tryb nawiązania stosunku pracy uznała za naruszenie zasady równego traktowani i niedyskryminacji w zatrudnieniu (art. 11(2) i 11(3) kp) (pozew k. 2-8).

W odpowiedzi na pozew pozwane Centrum, reprezentowane przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania sądowego wskazując, iż pracodawca posiadał względem powódki uprawnienie do skierowania jej na urlop wypoczynkowy w czasie gdy była zwolniona z obowiązku świadczeń i pracy, gdyż zwolnienie odwołanego pracownika z obowiązku świadczenia i pracy nie oznacza swobody w dysponowaniu czasem wolnym od pracy i nie może być utożsamiane z okresem wypoczynku lub czasem wolnym od pracy w rozumieniu art. 14 kp, w który ingerencji pracodawcy nie jest dopuszczalna. Wskazała, że pracodawca pisemnie z dnia 22.4.13 roku wezwał powódkę do przeprowadzenia czynności służbowych, a powódka nie wypełniła tego polecenia. (...) nie jest jednostką państwowej sfery budżetowej, tylko instytucją gospodarki budżetowej utworzona na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 27.8.2009 roku o finansach publicznych. Dodała, że w analogicznej sprawie Sąd Rejonowy w Suwałkach, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo przeciwko (...). Stanowisko prezentowane przez pozwane Centrum zostało potwierdzone przez Komendę Główną Policji Biuro Finansów z dnia 16.4.13 roku, gdzie wskazano wprost, że pozwanego Centrum nie obejmuje ustawa o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek budżetowych, wobec czego nie może być mowy o dyskryminacji w zatrudnieniu (odpowiedź na pozew k. 20-24).

W dniu 6 sierpnia 2014 roku powódka A. N. (1) **ustanowiła zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata** A. N. (2) (pełnomocnictwo k. 77).

Na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2014 roku pełnomocnik powódki wniósł o informacyjne przesłuchanie powódki (protokół rozprawy k. 80), który to wniosek Sąd uwzględnił. W trakcie przesłuchania innowacyjnego powódki, powódka **podniosła nowe okoliczności wskazujące jej zdaniem na fakt dyskryminacji** tj. stosunki z współpracownikami w dziale, które legły u podstaw złożenia przez nią wniosku o rozwiązanie umowy o pracę (wyjaśnienia informacyjne powódki k. 81-83).

Na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2014 roku pełnomocnik powódki **wycofał wniosek dowodowy** o zwrócenie się do PIP (k. 84).

Na rozprawie 25 marca 2015 roku pełnomocnik pozwanej **wniósł o pominięcie dowodu z zeznań strony pozwanej**, gdyż nowo powołany dyrektor został zatrudniony już po zwolnieniu powódki (protokół rozprawy k. 169)

Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2015 roku pełnomocnik powódki **wycofał wniosek dowodowy** o przesłuchanie świadka J. O. (k. 223).

Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2015 roku w trakcie przesłuchania w trybie art. 304 kpc powódka, odmiennie niż w czasie wyjaśnień informacyjnych na początku procesu, ostatecznie doprecyzowała, że **jednym kryterium dyskryminującym, które podnosi strona powodowa jest niewypłacanie trzynastki** (zeznania powódki k. 225).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę i pozwane (...) łączył stosunek pracy na czas nieokreślony, na podstawie umowy o pracę z dnia 17 lutego 2011 roku na stanowisku kierownika zespołu ds. kadr i płac (umowa o pracę k. 55 i n.).

Pozwane (...) wypłaciło trzynastkę za 2011 rok wszystkim pracownikom, a za 2012 roku tylko tym pracownikom, którzy zostali przejęci przez pozwane (...) w trybie art. 23(1) kp (okoliczność bezsporna, zestawienie k. 95-100).

W dniu 11 lutego 2013 roku powódka złożyła pisemną prośbę o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron z dniem 30 kwietnia 2013 roku zwracając się jednocześnie z prośbą o zwolnienie jej z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Podziękowała za dotychczasową współpracę i zdobyte doświadczenie. Ówczesny dyrektor Centrum wyraził zgodę (pismo k. 66, zeznania świadka J. C. k. 148-151, zeznania powódki k. 224-225 wraz z wyjaśnieniami informacyjnymi potwierdzonymi w trybie art. 304 kpc k. 81-83).

W dniu 08 kwietnia 2013 roku pracodawca skierował do powódki pismo, w którym na podstawie art. 167(1) kp zobowiązał ją do wykorzystanie urlopu wypoczynkowego w terminie od 15 do 30 kwietnia 2013 roku tj. 3 dni za 2012 rok i 9 dni za 2013 rok informując, że pozostałe warunki rozwiązania umowy o pracę nie ulegają zmianie (pismo k. 65).

W odpowiedzi, powódka poinformowała Dyrektora, że art. 167(1) kp nie ma zastosowania do sytuacji innych poza okresem wypowiedzenia a więc poza rozwiązaniem stosunku pracy za wypowiedzeniem. Wyraziła oczekiwanie, że ekwiwalent za urlop zostanie jej przekazany na wskazany numer konta (pismo powódki k. 69).

W dniu 23 września 2013 roku PIP (...) W. skierowała do powódki pismo, które zawiera stwierdzenie, że nienaliczenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego w ocenie inspektora pracy nosi znamiona dyskryminacji (pismo k. 221).

W dniu 26 września 2013 roku PIP (...) W. wydała decyzję z odwołania pozwanego Centrum od nakazu inspektora pracy z dnia 1 sierpnia 2013 roku uchylającą poprzednią decyzję zawierającą nakaz wypłaty pracownikom świadczeń ze stosunku pracy tj. dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2012 rok (decyzja uchylająca k.34).

Wynagrodzenie miesięczne brutto powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 5.623,60 zł (zaświadczenie o zarobkach k. 44). Strona powodowa nie kwestionowała zaświadczenia o zarobkach (k. 81).

Strona pozwana złożyła hipotetyczne wyliczenie pierwszego roszczenia powódki z pozwu (pierwszy myślnik) tj. ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany przez powódkę urlop wypoczynkowy na kwotę 2.627,10 zł (hipotetyczne wyliczenie pozwanej k. 94), które finalnie tj. przed zamknięciem rozprawy nie było kwestionowane przez stronę powodową (protokół rozprawy k. 223).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację, w tym akta osobowe powódki. Sąd dał wiarę złożonym do akt dokumentom, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zeznania świadków J. C. (k. 148-151), A. G. (k. 162-165), E. P. (k. 165-166), M. Ś. (k. 167-168), P. B. (k. 204-205) w niewielkim stopniu przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie albowiem świadek J. C. nie pamiętał, czy w trakcie rozmowy na temat rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron w lutym 2013 roku co miało nastąpić 30 kwietnia 2013 roku podejmował z powódką ustalenia na temat wykorzystanie przez nią urlopu wypoczynkowego w okresie pomiędzy 11.02 a 30.04.2013 roku; świadek A. G. i P. B. nie posiadały wiedzy na temat wykorzystania przez powódkę urlopu wypoczynkowego i ustaleń z pracodawcą w tym zakresie; świadek E. P. nie posiadała wiedzy dlaczego kwestia urlopu wypoczynkowego powódki nie została ustalona przez składaniu oświadczeń woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron (k. 165)

Zeznania świadka A. G. były przydatne do ustalenia faktu, że pracodawca wypłacił trzynastki za 2012 rok tylko pracownikom przejętym w trybie art. 23(1) kp oraz że PIP nie nakazał wypłaty trzynastek oraz że były sprawy sądowe o trzynastki, w których sądy orzekały, że się one nie należą (k. 164).

Zeznania świadka E. P. były przydatne do ustalenia faktu, że pracodawca wypłacił trzynastki za 2011 rok wszystkim pracownikom, ale po piśmie z Komendy Głównej Policji tylko tym przejętym w trybie art. 23(1) kp oraz że były

sprawy sądowe o trzynastki (k. 165).(przypis Sądu – zgodnie z §2 zarządzeniem nr 41 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie utworzenia instytucji gospodarki budżetowej pod nazwą Centrum Usług (...) funkcje organu założycielskiego (...) wykonuje Komendant Główny Policji).

Zeznania świadka P. B. były przydatne do ustalenia faktu, że pracodawca wypłacił trzynastki za 2012 rok tylko pracownikom przejętym w trybie art. 23(1) kp po decyzji Komendanta Policji (k. 204).

Zeznania świadków: J. C. (k. 148-151), A. G. (k. 162-165), E. P. (k. 165-166), M. Ś. (k. 167-168), P. B. (k. 204-205) dotyczyły także innych okoliczności tj. stosunków w dziale zarządzanym przez powódkę, gdyż wyjaśnienia informacje powódki wskazywały na nowy aspekt dyskryminacji jej osoby w zatrudnieniu. Finalnie, na rozprawie w dniu 21.12.15 roku powódka i jej pełnomocnik zajęli zgodne stanowisko, że jedynym kryterium dyskryminującym jakie wywodzą jest fakt niewypłacenia trzynastki powódce.

Sąd dał wiary zeznaniom powódki w sferze faktów, gdyż jej zeznania korespondują z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, jednakże Sąd dokonał odmiennej oceny prawnej na podstawie w/w faktów aniżeli powódka w zakresie zgodności z prawem niewypłacenia powódce trzynastki z 2012 roku oraz w zakresie braku dyskryminacji w zatrudnieniu.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki A. N. (1) było zasadne w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a niezasadne w zakresie żądania trzynastki i odszkodowania za dyskryminację.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 171§ kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Świadczenie pracy z dnia 30.04.2013 roku potwierdzało ustanie stosunku pracy na podstawie porozumienia stron tj. art. 30§1 pkt 1 kp i stwierdzało wykorzystanie przez powódkę 9 dni – 72 godzin urlopu wypoczynkowego. Powódka ani żaden ze świadków nie kwestionowali, że po 11.02.13 roku powódka nie świadczyła pracy na rzecz Centrum. Sąd zasądza ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy kierował się treścią pisma z dnia 11.02.13 roku, które nie zawierało żadnych ustaleń w zakresie urlopu wyczerpanego powódką. W tym zakresie pełnomocnik pozwanej dokonał wyliczeń arytmetycznych nie kwestionowanych przez powódkę na kwotę zasądzoną w pkt 1) wyroku. Wobec niesporności wyliczeń matematycznych Sąd nie musiał korzystać z wiadomości specjalnych biegłego ds. rachunkowości, a strony zaoszczędziły na kosztach procesu związanych z ewentualnym wydatkiem w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego. Jeżeli chodzi o ustalenia w zakresie żądania pozwu o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy Sąd dał w tym zakresie wyjaśnieniom powódki, iż w okresie od 11.02 do 30.04.2013 roku nie korzystała ona w ogóle z urlopu wypoczynkowego, tym bardziej, że strony zgodnie ustaliły, że okres ten będzie okresem zwolnienia powódki ze świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Stosownie do dyspozycji art. 167(1) kp **w okresie wypowiedzenia umowy o pracę** pracownik jest obowiązany wykorzystać przysługujący mu urlop, jeżeli w tym okresie pracodawca udzieli mu urlopu. W takim przypadku wymiar udzielonego urlopu, z wyłączeniem urlopu zaległego, nie może przekraczać wymiaru wynikającego z przepisów art. 155(1).

Strona pozwana powoływała się na wyrok SN z dnia 7.2.11 roku o sygn. I PKN 240/00 publ. w Monitorze Prawniczym 2002/24/1143 ((...) k. 21), a obydwie strony na wyrok SN z dnia 26.04.2011 roku o sygn. II PK 302/10 (pозew k. 5, (...) k. 21). „Udzielenie pracownikowi urlopu w okresie wypowiedzenia polega na zwolnieniu pracownika z obowiązku wykonywania pracy, jednakże cel tego zwolnienia jest wyraźnie określony - jest nim wypoczynek pracownika. **Natomiast zwolnienie z obowiązku wykonywania pracy w okresie wypowiedzenia ma do zrealizowania inny cel.** Dla odróżnienia urlopu wypoczynkowego od innego zwolnienia w okresie wypowiedzenia **konieczne jest wyraźne udzielenie pracownikowi urlopu wypoczynkowego przez wskazanie jego granic czasowych, wówczas pozostała część okresu wypowiedzenia może być traktowana jako zwolnienie pracownika z obowiązku świadczenia pracy z innych przyczyn niż**

wypoczynek” – cytat z uzasadnienia orzeczenia II PK 302/10 – podkreślenia i pogrubienia Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy w składzie orzekającym uznał, że w stosunkach pracodawca-pracownik (nawet jeśli powódka była kierownikiem kadr) to jednak pracodawca jest podmiotem profesjonalnym i pozostającym w stosunku nadrzędności do pracownika. Jeśli pracownik składa wnioski o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z oddaloną czasowo datą rozwiązania stosunku pracy to pracodawca: po pierwsze - nie musi wyrażać zgodę na rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie, po drugie- może wyrazić zgodę bezwarunkowo, po trzecie- może tą zgodę uzależnić od pewnych zdarzeń, np. od wykorzystania w okresie pomiędzy złożeniem oświadczenia woli a rozwiązaniem stosunku pracy urlopu wypoczynkowego przez wnioskującego pracownika. Pracodawca powinien mieć świadomość, że okres pomiędzy złożeniem zgodnych oświadczeń woli w trybie art. 30§1 pkt 1 kp a rozwiązaniem stosunku pracy nie jest okresem wypowiedzenia, tym bardziej okresem wypowiedzenia z art. 167(1) kp. Kluczowe dla rozstrzygnięcia roszczenia powódki o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy były zeznania świadka J. C., który wówczas był dyrektorem (...). Świadek ten jednak nie pamiętał ustaleń z powódką, z na podaniu powódki z dnia 11.02.2013 roku widniejącej tylko odrębna „zgoda” dyrektora, co zdaniem Sądu przy niepamięci świadka należy interpretować zgodnie z treścią pisma, czyli jako zgodę na całość propozycji powódki tj. także na zwolnienie powódki z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadka J. C. nie wykazało, dlaczego (...) wykazało się hojnością wobec powódki zgadzając się na tak długi okres nieświadczenia pracy (11 lutego – 30 kwietnia) bez ustaleń i zapisu odnośnie choćby wykorzystania przez powódkę urlopu wypoczynkowego bądź po prostu świadczenia pracy w tym okresie. Natomiast konsekwencją braku ustaleń co do wykorzystania w tym okresie przez powódkę urlopu wypoczynkowego i zgody na treść jej wniosku z 11.02.13 roku, iż okres pomiędzy 11.02. a 30.04.13 roku będzie okresem zwolnienia A. N. (1) z obowiązku świadczenia pracy pracodawca, zdaniem Sądu, nie mógł udzielić powódce w tym okresie urlopu wypoczynkowego w trybie art. 167(1) kp co próbował uczynić pisemnie z dnia 8 kwietnia 2013 roku k. 11, gdyż okres ten nie był okresem wypowiedzenia, a przepisy prawa pracy są semiimperatywne, co oznacza, że pracodawca może je stosować w sprawach nieuregulowanych ale tylko na korzyść pracownika, nigdy zaś na niekorzyść. Natomiast kwestia wezwania powódki w tym okresie do wykonania czynności służbowej pozostawała poza żądaniami powódki zamieszczonymi w pozwie i wypłynęła ubocznie w toku procesu. Strona pozwana podnosiła, że żądanie przez powódkę ekwiwalentu za urlop jest nadużyciem prawa z art. 8 kp (nadużycie prawa). Sąd nie zgodził się z powyższą argumentacją, gdyż pracodawca rozpatrując w dniu 11.02.13 roku podanie powódki z tej samej daty posiadał instrumenty prawne, aby poczynić ustalenia co do urlopu wypoczynkowego powódki w okresie nie będącym okresem wypowiedzenia, tym bardziej, że okres pomiędzy 11 lutego a 30 kwietnia 2013 roku był długi, nie uczynił tego z sobie tylko wiadomych powodów, a następnie nie wypłacając powódce ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy próbował przerzucić na nią ryzyko socjalne czy gospodarcze, jakim jest obarczony w stosunku pracy wyłącznie pracodawca, nigdy pracownik.

Odnosząc się do roszczenia powódki o odszkodowanie za dyskryminację w zatrudnieniu i wiążące się w nim roszczenie o wypłatę trzynastki za 2012 roku Sąd zważył, że powódka została zatrudniona w (...) od dnia 17 lutego 2011 roku, a (...) na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 27.08.2009 roku o finansach publicznych nie jest jednostką sfery budżetowej, do której ma zastosowanie ustawa z dnia 12.12.1997 roku o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek budżetowych (Dz.U. z 1997 roku, nr 160, poz. 1080 ze zm.), ale jednostką sektora finansów publicznych tworzoną w celu realizacji zadań publicznych, która wykonuje odpłatnie wyodrębnione zadania i pokrywa koszty swojej działalności oraz zobowiązania z uzyskiwanych przychodów. Powódka nie była pracownikiem przejętym w trybie art. 23(1) kp z jednostki budżetowej, do której miałyby zastosowanie ustawa o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym, stąd trzynastka za 2012 rok nie była jej należna. Fakt wypłaty trzynastki powódce za 2011 roku nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu, gdyż nie pozostawał w zakresie żądania zawartego w pozwie. W ocenie Sądu, pozwane Centrum nie musiało wypłacać powódce trzynastki ani za 2011 rok ani za 2012 rok, ponieważ powódka nie była pracownikiem jednostki budżetowej. Odnosząc powyższe do żądania powódki odszkodowania z art. 11(2) i art. 11(3) kp Sąd wskazuje, że nie doszło do dyskryminacji powódki w zatrudnieniu, gdyż strona pozwana zastosowała tylko obowiązujące przepisy prawa. Gdyby przyjąć tok rozumowania powódki, pracownik mógłby uważać za dyskryminujący np. zapis kodeksu pracy o długości urlopu wypoczynkowego czy macierzyńskiego uchwalonego przez ustawodawcę. Odnosząc się zaś do opinii prawnych PIP (...) W., Sąd pragnie wskazać, że nie są one wiążące dla Sądu pracy, nadto godzi się zauważyć, że trzy dni po skierowaniu do powódki odpowiedzi PIP, iż niewypłacenie jej

trzynastki za 2012 rok nosi znamion dyskryminacji, PIP - (...) W. uchylił swoją wcześniejszą decyzją nakazującą (...) wypłatę trzynastek za 2012 rok (pismo PIP z 23.09.13 k. 221, decyzja PIP z 26.09.13 roku wycofująca się z nakazów wypłaty k. 34).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1) sentencji wyroku na podstawie art. 171§1 kp, a w pkt 2) wyroku - na podstawie art. 11(2) i 11(3) kp w zw. z art. 18(3d) a contrario – co do roszczenia o odszkodowanie za dyskryminację w zatrudnieniu oraz na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy o finansach publicznych w zw. z §6 ust. 1 i 2 zarządzenia nr 41 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie utworzenia instytucji gospodarki budżetowej pod nazwą Centrum Usług (...) (publ. Dz.Urz.MSW.2010.14.68) w zw. z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej. (Dz.U.1997.160.1080 ze zm.) a contrario – co do roszczenia o dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2012 rok.

Art. 98§3 kpc w zw. z art. 99 kpc stanowi, iż do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie powódka przegrała proces w 81,54% a wygrała w 18,46%, gdyż żądała 14.227,10 zł a Sąd zasądził 2.627,10 zł. Na podstawie §6 pkt 3 w zw. z §11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) (75% z 2.400 zł=1.800 zł) plus 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa=1.817 zł, co daje 335,41 zł jako 18,46% z 1817 zł, które pozwana ma zapłacić powódce, i 1.481,58 zł, jako 81,54% które powódka ma zapłacić (...), o czym orzeczono w [pkt 3 i 4) wyroku.

Na podstawie art. 477²§1 kpc Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w pkt 5) wyroku, gdyż kwota zasądzona w pkt 1) niższa niż miesięczne wynagrodzenie brutto liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy nie kwestionowane przez stronę powodową z k. 44.